

V poslední době se stáváme svědky postupného prolínání národů a kultur. Ve školách se toto odráží dvěma směry. Jednak kladením stále většího důrazu na jazykovou přípravu, tak stále častějším výskytem žáků a studentů z národnostních menšin. Ještě v nedávné době jsme tuto skutečnost mohli pozorovat převážně v zemích západní Evropy a Severní Ameriky, nyní stále více i v České republice. Zároveň je skutečností, že ve sjednocující se Evropě jsou lidé stále více soukromně i pracovně odkázáni na ovládnutí cizího jazyka, jak písemné, tak ústní, a to s takovou jistotou a plynulostí, jakoby se téměř jednalo o jazyk rodný. Z toho plyne nutnost včasné bilingvní (dvojjazyčné) výuky a zároveň potřeba bilingvních učitelů s odpovídajícím vzděláním.

Bilingvní výuka, často označovaná jako Content and Language Integrated Learning (CLIL) označuje obecně výuku některého z nejazykových všeobecně vzdělávacích předmětů prostřednictvím cizího jazyka (např. matematika v anglickém jazyce). Obsah daného předmětu je rozvíjen v cizím jazyce a naopak, cizí jazyk se procvičuje a zdokonaluje pomocí obsahu příslušného předmětu. Jazyk je chápán jako vyjadřovací prostředek, nikoli jako hlavní cíl. Výuka v cizím jazyce přináší mnohé pozitivní výsledky, znamená však pro učitele i pro žáky také velké zatížení. Tato práce je zaměřena na sledování vlivu cizího jazyka na komunikaci při bilingvní výuce, kategorizaci rušivých jevů a zlepšení připravenosti učitele se s nimi při vyučování vyrovnat.